

es la essència dels meus propòsits lo que constitueix el somni daurat de les meves il·lusions.

He nascut pera lluitar y lluitant vull morir. Les decepcions, els desenganys, no poden torcer el ferro de la meua vo'untat, el meu esperit es irreductiblement catalanista, ni poden deturar els impulsos de la meua ànima apassionada enamorada de la llibertat, que pera tots els homes es font de vida...

Les meves aspiracions son prou justes son prou nobles y hermoses pera lluitar fins á la seva total realisació.

Inflamats de passió, febreros de deliri, sortint oh joves á la batalla pera la consecució de l'ideal. Sigueu senzillament catalanistes, res mes que catalanistes, tolerants en obra y pensament, concients de vostra empresa, aprofitant totas las ocasions pera ferla marxar á nostra Catalunya un pas més, valentnos del sentiment poètic, de l'artistic del científic y fins del comercial é industrial; combatim tot quan sigui d'enllá oposat á la nostra manera d'esser y acceptem ab cortesia lo, *que arribi bó*, pero ab la cortesia que s'usa ab el foraster ben educat que incidentalment seu á la taula de sa familia, tinguem bona amistat pera nosaltres mateixos y abandonem la desconfiansa seguida sistemàticament per determinades persones ó grupus.

Es per aixó que vosaltres oh! joves haveu de lluitar ab tota energia, ab l'esperansa del qui espera lo millor que pot esperar, ab l'entusiasme dels forts en la rahó; ab la fé dels convensuts.

Ab la fé dels convensuts... ¿Quí mes que la joventut té l'indestructible convicció y la fé en els seus salvadors principis? ¿Quí ab mes fervor que nosaltres ha de lluitar pera Catalunya? En ella he posat tota ma fé...

Fé en el seu definitiu triomf, fé en els seus destins, fé en la seva futura llibertat.

Y ab aquesta fé inquebrantable vosaltres oh! joves, rendits en l'altar de la Patria oreu per la seva redempció, oreu per son pervindre, oreu periòdicament ab la mes ferventa de les devocions....

V. Turu.

Granollers 17 Juny de 1911.



SONETOS

Clavel, Pensamiento y Rosa

*A la bella y simpática
señorita Rosita T...*

Me distes un *clavel*; mas yo pagada
Quiero tener la deuda con aumento
Por eso no daré una flor que el viento
La deja mústia al fin y deshojada.

Yo lanzo la razón loca, escapada
A la región vacia y al momento
En pago del *clavel* un *pensamiento*
Te ofrezco de la flora de la *nada*.

Del mundo del humano has arrancado
La dádiva clavel á mi ofrecida
Con tanta sencillez y galanura.

Mas vo oh bella *Rosa* la he buscado
De Apolo en las regiones, escondida
Para ser singular cual tu hermosura.

Para ella

Al son de aquellas músicas sonoras
Roja cual la amapola, te movías
Sin saber que bailando me encendías
De celos el dolor que tu lo ignoras.

¡Y aquello era bailar! ¡ah! pecadoras
¡Acaso entre el bullicio no sabías
Que con tus ojos fébriles me decías
Tus pasiones de bestia bullidoras!

No eras la virgen ya, una ramera
Eras gozando en lujuriosa orgía
Velada por la negra hipocresía.

Y un hombre, que en vez de hombre era una
Fundió de tu pudor toda la esencia [fiera
Deshojando la flor de tu inocencia.

Para tí

Eres tan bella aún como inocente
Eres perfecta y pura flor divina
Mas naciste en tierra tan mezquina
Que el mal lo arrastra todo en su corriente.